

90484 **ВАРНЕНСКИ**
ОКРЪЖЖЕНЪ **ВЕСТНИКЪ**

Официално издание на Окръжната Постоянна Комисия.

ИЗЛИЗД СЕДМИЧНО

Телефонъ № 418.

Такси:

ТАКСА ПЛАТЕНА

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

За общини	200 лева
За Бѣнки, Д-ства и Учил. Настоятелства .	100 .
За частни лица и кооперации	50 .

За обявления на всички общински, обществени, държавни и кооперативни учреждения, на дума или кв. с/м. по 1 лв. За частни предприятия и лица на дума по 1 лв. на кв. с/м. по 80 ст. За баланси на кооперации и синдикати на страница по 150 лв. За баланси на Д-ва и пр. на страница 300 лв.

ЗАБЕЛЕЖКА: Такситѣ се смѣтатъ за една публикация при повторение такситѣ се удвояватъ.

Н. Лодозовъ.

Вѣра въ бъдещето.

Всѣки народъ, всѣки отдѣленъ индивидъ, прежибѣващъ перипетиитѣ на едно време, каквото е настоящето, не може съ нищо да оправдае своето съществуване, цѣмъ като не вѣрва въ себе си известна упоритостъ и надежда за изхода отъ неговата неопредѣленостъ.

Дни на малодушие и разочарование настѣпиха следъ голѣмитѣ гибелни войни. Спокойниятъ и уравновесенъ животъ преди, ненарушаванъ отъ нищо, отлитна, за да си спомняме днесъ само за него. Но не трѣбва да се вдѣлбава този споменъ въ насъ и да оставимъ надеждата за извоюването на единъ нормаленъ и тихъ по възможностъ животъ. Голѣмиятъ опитъ отъ миналото на човѣшката история ни учи какви борби сж ознаменували прогреса на цивилизацията и че никакво разочарование не е възпирало нито единъ народъ да върви презъ всички сижънки по пътя на своитѣ предназначения. Войни и разрушения, теглила и робство, не сж могли да спратъ и убиятъ правото на единъ народъ да живѣе. Въ тая верига отъ народни възможвания е вплетена и историята на Българския народъ. На колко пѣти нашитѣ праѣди сж вкусували ужаса на робството и чуждия гнетъ. И колко пѣти сж доказали, че духътъ въ вѣрата за народната правота не е загасналъ и сж вдигали глава за освобождение

ието си. Българскиятъ народъ по този начинъ трѣбваше да види за трети пѣтъ своето освобождение.

Настѣпиха дни на миренъ трудъ и мълкомъ се крачеше къмъ напредѣкъ и култура. И тъкмо когато да се радваме на нови придобивки, принадлежащи ни по право, се намѣси фаталната рѣзка на неправдата и хвърли народа ни въ страшни изпитания. Но, българския народъ съ своята воля и упоритостъ не се остави тъй лесно подъ властѣта на отчаянието. Като се забравяха всички жертви що се правиха за урегулирването на по-спокоенъ животъ, българинътъ гледаше все по-напредъ и благодарение на това, днесъ има сигурни изгледи за подобрене на участѣта ни. Най-вече на това има да се уповава българския селянинъ. Съ свойственото нему постоянство, той твори и гради на плещитѣ си спокойствието на цѣлъ единъ измѣченъ народъ. Какво велико благородство и грижи за подрастващитѣ поколения! Колко много потъ изтича отъ неговото набраздено чело, но пѣкъ въ замѣна на това, какво божествено съзнание за изпѣлвенъ дългъ!

Презъ изтеклата година можемъ да отбележимъ голѣмитѣ грижи и мероприятия, които правителството направи и съ това да смѣтаме, че народътъ ни пристѣпни още една крачка на твърда почва. Мѣрkitѣ противъ лихварството, разнитѣ концесии, които ще внесатъ чужди валути въ страната, което състояние съвсемъ не е за пренебрегване,

тъй като стабилността на нашата валута ще се засили и бежанския заемъ, който спасява отъ мизерия хиляди прокудени синове отъ роднитъ имъ огнища, намѣрили приютъ въ стесненитъ предѣли на своето отечество — всичко това говори, че ние не можемъ да не се надѣваме за още по хубави дни, които ни очертава бъдащото. Защото, до като преди нѣколко години Европейскитъ държави гледаха на България като на плячка, готова всѣки день за дележъ, днесъ, никой не може да оспори правото ѝ на съществуване, даже нещо повече, дадоха ни такъвъ кредитъ, на който завидѣха и недоброжелателнитъ ни съседи.

И сега, когато старата година остава задъ гърба ни, ние имаме смѣлостта да хвърлимъ взоръ назадъ, защото не безрезултатно е хвъркнала тя и видимъ рожбитъ на своя трудъ и постоянство. То ще ни даде нови сили да отправимъ погледъ къмъ далечнитъ хоризонти на бъдащото и се запретнемъ съ устремъ да градимъ свѣтлия храмъ на нашето народно самосъзнание. Чувството на гордостъ за изпълненъ дългъ презъ изтеклата година ще подпали новъ и по-силенъ пламъкъ въ сърдцето на всѣки българинъ и той съ жаръ ще потегли общата кола на цѣлия народъ по спасителния пътъ на културата и народното заздравяване.

Някога народътъ ни не е билъ напусканъ отъ надеждата за добъръ край при всѣко постигнало ни зло. И сега тия надежди трѣбва да бъдатъ по-силни, — следъ толкова полезно изживѣни дни вередъ неволи и постояненъ трудъ и да простремъ ръце смѣло къмъ хоризонтитъ на бъдащото, което се откроява предъ насъ.

Д-ръ В. Пачевъ.

Търговията съ животни вчера и днесъ

Търговията е едно създадено по силата на економическитъ отношения между хората и освѣтено отъ законитъ, право на човѣка и е толкова стара, колкото и самото човѣшко общежитие. Тя е едно размѣнно сръдство въ всички об-

ласти на стопанската дѣйностъ на човѣка и на тази почва, съ течение на времето, се създава отдѣлно съсловие, което се занимава съ нея, наречено търговци, докато първоначално тая размѣна се е извършвала непосредствено отъ самитъ производители. Паралелно съ законната търговия, съ течение на времето, се развива и другъ единъ видъ търговия — дребно и на крака като паразитъ на първата, понеже неинъ обектъ сж повечето остатъцитъ ѝ, наречена посредничество (матрапазлъкъ), което законитъ нито на една правова държава немогатъ да търпятъ, понеже способствува твърде много за поскупването на живота.

По силата на сжщитъ закони се е създадала и търговията съ животни. Тя обаче, се указва едно отъ най-доходнитъ занятия, понеже, споредъ естеството на нейния обектъ — животнитъ, тя дава най-широкъ просторъ за измама. Животното — това е една стока; чийто не само вътрешни, но и външни недостатъци, твърде често сж мѣчно узнаваеми и изискватъ непременно окоето на специалиста, за да бъдатъ добре преценени и ето тукъ се крие тайната на лъжата и измамата, които сж лежали широко въ основата на тоя видъ търговия. Съ това тя привлича, като гарги върху мърша, всички непрокопсани въ разнитъ занаяти, всички пропаднали морално и изгубили правилния пътъ въ живота си, всички алчущи и жадуещи за бързи печалби и по този начинъ се създава една съсловие, наречено *джамбази*, рекрутирано преимущественно изъ сръдта на циганитъ и контрабандиститъ — съсловие, което има своя твърде типична физиономия и психология, каквито може да има само всѣка обществена утайка. И малкото почтени хора, попаднали въ сръдта на това съсловие, неминуемо изгубватъ въ непродуктивно време своята физиономия на почтенъ човѣкъ.

Така търговията съ животни, която можеше и трѣбваше да бъде почтена като всѣка друга търговия, трѣгва изъ своя собственъ пътъ, излиза отъ рамкитъ на обществения моралъ и закона и търговеца (посредника) съ животни става синонимъ на лъжа и безчестие и

цѣлата търговия — на едно непочтено занятие.

Така се е развила тя въ всички страни — културни и назадничави — и никъде тя не се ползува съ уважение, пъкъ даже и въ страни, гдето тя е поставена подъ тежкия юмрукъ на закона. Това е твърде обяснимо, защото съ течение на времето, предметъ на тая търговия ставатъ почти изключително болни и обременени съ разни недостатъци животни, които по една, или друга причина не могатъ да се продадатъ на мѣстото си и джамбазина се явява онова лице, което откарва такива животни, на чужди и непознати мѣста, гдѣто може да намѣри наивни купувачи да имъ го продаде.

По тоя пѣтъ на развитие тоя родъ търговия става едно социално и стопанско зло и не само поради измамването и нанасянето на материални загуби на лековернитѣ купувачи, но още и затова, че тя става единъ отъ най-големитѣ агенти — разпространители на заразнитѣ болести по домашнитѣ животни. Джамбазитѣ — това сѣ душата на пазаритѣ. Безъ почивка скитатъ тѣ отъ пазаръ ва пазаръ, отъ мѣсто на мѣсто, като разкарватъ десетки животни, страдащи отъ всевъзможни заразни болести и съ това сѣятъ заразата по всички направления.

Има ли нужда да подкрепяме това съ факти? Ако това е нужно, нека посочимъ на „сапа“ по конетѣ, който е вземалъ застрашителни размѣри у насъ и достатъчно е да проследимъ всички онищожени сапни коне въ различнитѣ селски и др. стопанства, за да се убедимъ, че най-малко 70% отъ тѣхъ сѣ минали презъ джамбазка рѣзка. А последниятъ поголовенъ прегледъ на конетѣ, изпълненъ отъ специални бригади по нареждане на ветеринарното отдѣление, при който само въ Варненски окръгъ се убиха 850 болни отъ сапъ коне, е най-ясното доказателство за широкитѣ размѣри, които бѣ взело това зло, чийто главни виновници сѣ джамбазитѣ.

Но не е само това. Въ срѣдата на на това съсловие изниква и друго едно още по доходно нанятие — конекрадството — което особено силно се развива въ ориента, гдѣто контингента на

джамбазитѣ се състои най-много отъ хора безъ скрупули и моралъ и било е време, когато у насъ то е представлявало голѣма обществена и държавна язва и за да се премахне, трѣбвало е да се създаватъ специални закони и наредби.

Това представляваше търговията съ животни вчера.

Тръгнала по тоя пѣтъ, или по добре, намиращата се въ безпѣтица, небоздана джамбазка напасть, трѣбваше да предизвика реакция. Не единъ пѣтъ, още преди десетки години, сѣ се издигали гласове изъ средата на ветеринарно-лѣкарското съсловие, което по естеството на своята работа има най-много контактъ съ тоя видъ търговци и непосредствено упознава психиката и занаята имъ, да се постави въ рамкитѣ на закона тая търговия и то не само за да намѣрятъ неговото покровителство дребнитѣ селски стопани, които най-много сѣ плячка на тая търговия, но и за да се присуши единъ отъ най-големитѣ виновници за разпространението на заразнитѣ болести по домашнитѣ животни.

Така заченатъ въ недалечното минало, въ 1924 г. се роди „закона за скрититѣ недостатъци при продажбата на домашни животни“, който тури край на лъжата и измамата, тѣй дълго култивирани при тая търговия и се яви въ защита на по-слабитѣ — дребнитѣ съществування. Въ по-нататъшното си развитие борбата съ това зло ни доведе до закона за санитарно-ветеринарната служба отъ сѣщата година, съ своя чл. 235, който съ исканата гаранция отъ 50,000 лв за правото на джамбизлъкъ, се тури намордникъ на почтенитѣ търговци и посредници, а на безконтролната търговия съ животни — кръсть. Той постави здраво рѣцетѣ на посредниците подъ камакъ.

Това легитимно право да се регламентира и постави въ рамкитѣ на закона търговията съ животни и правото да се упражнява тя, предизвика много вопли и протести. Тия за които правото и закона бѣха абстрактни понятия, тия които не познаватъ що е милость и човещина и две пари не даватъ за чуждитѣ интереси, се почувствуваха болно засѣгнати въ своитѣ, се позоваха на

правото, което всѣки човѣкъ има да живѣе и заговориха за милостъ и правда! Никой не се вслуша въ тѣхнитѣ вопли. Държавници и общественици съ право отвърнаха ухо отъ тѣхъ, защото знаяха, чо това бѣше вой на глутница, изъ чиито лапи държавата отнемаше плячката.

Тия два закона поставиха всѣкиго на мѣстото му, а България — още веднажъ въ реда на културнитѣ държави, които, коя по-рано, коя по-късно, сжщо сж регламентирали търговията съ животни. А ония, които още мислятъ и се мжчатъ да ни приспиватъ съ баснята, че ние не сме нито Германия, нито Франция, нито Швейцария, че у насъ било още рано за подобни закони и че следователно тѣ сж за насъ шалвари, скроени не по наша мѣрка, трѣбва да се простятъ съ тая си мисълъ и добре да запомнятъ, че въ това отношение може само да се мисли, че сме закъснели, но не и подранили.

Днесъ е извѣстно на всички, че само оня може да се занимава съ посредничество и въобще съ търговия на животни, който е внесалъ въ Б. Н. Банка парична, или имотна гаранция въ размѣръ 50000 лв. и иматъ свидѣтелство за честностъ отъ надлежнитѣ власти. Да, свидѣтелство за честностъ, за да престане тоя видъ търговия да бѣде най-безчестното занаятия. Като посрѣдници (джамбази) по смисъла на чл. 235 отъ закона за сан. ветер. служба се смѣтатъ ония, които купуватъ добитѣкъ за своя смѣтка и го продаватъ, както и ония, които се явяватъ като случайни посрѣдници при сключаване на покупко-продажби за добитѣкъ между две лица. Значи, понятието джамбазинъ обхваща, споредъ закона за вет. служба, всички търговци и посрѣдници при търговията съ животни, както това е и съ търговския законъ. А въ „закона за скрититѣ недостатѣци“ се включиха всички по-важни болести и се гарантира дребния селски стопанинъ и въобще купувача, отъ измама.

Това е положението на търговията съ животни днесъ.

Съ създаването на тия два закона се направи рѣшителна — и голѣма крачка напредъ, като се хвърли презъ вратата на мечката примката и презъ носа ѝ се прекара халка, за да бѣде държа-

на въ респектъ. Днесъ търговията съ животни е регламентирана и е поставена въ строги рамки и на свикналитѣ съ старитѣ прийоми джамбази, срастнали съ лъжата и измамата, не остава, освѣнъ да престанатъ да мислятъ за блаженното минало, а да отправятъ погледа си къмъ бѣдащето, което може да не имъ даде толкова голѣми и лесни печалби, но то ще бѣде по-свѣтло и по-радостно, защото залѣкѣтъ, когото ще придобиятъ съ честенъ и почтенъ трудъ, не ще бѣде оросенъ съ сълзи и пропитъ съ проклятията на тѣхнитѣ жертви.

Законътъ за тютюна

II.

Видѣхме въ първата статия, че съ едно отъ постановленията на готвения новъ законъ за тютюна се цели налагането на извѣстни ограничения въ тютюнопроизводството.

За предлаганитѣ ограничения въ тютюнопроизводството министерството, или по-скоро авторътъ на проекта нѣма оправдателно основание. Обстоятелството, че въ нѣкои мѣста властѣта може да има съмнение въ производителитѣ, че укриватъ и контрабандиратъ тютюнитѣ си, показва само, че тамъ нѣма достатъчно сигуренъ контролъ, но това не е достатъчно основателенъ мотивъ за държавата да лиши тамошното население отъ право да разполага съ земята и труда си и свободата да прави само изборъ въ своето земледѣлческо производство. Фискалнитѣ власти иматъ много начини и срдства за контролъ и борба срещу тютюневата контрабанда, и номунето, за чието премахване министерството даде не отдавна така леко своето съгласие, бѣ най-ефикасното отъ тѣхъ. Неговото възстановяване е много по-умѣстно и безвредно отъ всѣко запрещение.

Да се обуславя правото на тютюносаждане отъ нѣкакъвъ минимумъ пространство е тоже неоправдателно. Това имаше своето обяснение и оправдание само при старото законоположение, когато сжществуваша временнитѣ контролѣри по селата и добитото отъ засаденитѣ пространства трѣбваше да отговаря що годе на разходитѣ които се правѣха по издрѣжката на тия органи на фискалната властъ, но днесъ когато контролѣри вече нѣма, такова едно ограничение е безъ смисълъ.

За запрещението да се сажатъ тютюнъ въ мѣста, кждето липсватъ благоприятни почвени или пѣкъ климатически условия, законопроектътъ се доближава да попълни една действителна празнина въ закона — да се способствува за качествено-ното подобрене на нашитѣ тютюни — само че начинътъ е много зле подбранъ. Нека се не забравя, че тютюневата култура е още предметъ на изучаване у насъ и такова едно ограничение или запрещение, засѣгаще мѣстности и райони може

да бжде много прибързано и рисковано. Това разграничение ще се постигне най-сполучливо и безопасно постепенно, чрез опита на производителя, когото и държавата, при известни случаи и условия може да подпомогне.

Ако производениятъ въ дадена мѣстност тютюнъ е наистина негоденъ, той не ще получи задолжителна цена, а може и съвсемъ да се не продаде. Повторили се това последователно за 2—3 реколти, производителътъ самичакъ ще се убеди, че тютюнътъ не е за него и ще го замѣни съ нѣщо друго — по-доходно и подходяще за условията, съ които разполага.

Отъ друга страна погрѣшно е да се мисли, че ние трѣбва да ограничимъ производството си само върху фини, луксозни и скъпи тютюни. Ние трѣбва да се съобразяваме съ нуждитъ и изискванията на пазаритѣ. До като една частъ отъ клиентелата продължава да дири и купува финитъ и скъпи ориенталски тютюни, другата, по-голѣмата частъ, поради общата икономическа криза, която свѣтътъ преживѣва, се задоволява вече съ нѣщо по-евтино и достъпно. При това положение, наредъ съ луксознитѣ и скъпи тютюни, намъ се налага да имаме и други, срѣднокачествени, които, чрезъ по-изобилната си реколта и по-ефтинъ начинъ на складова манипулация, да могатъ да остояватъ по цена срещу конкуренцията на прости турски, гръцки, югославянски, виржински и др. тютюни.

Колкото се отнася до мѣрките, които трѣбва държавата по законодателенъ редъ да вземе за сортовото и качественото подобрене на нашитѣ тютюни — тѣ могатъ да се ограничатъ на първо време въ нейния контролъ върху доставката на семена и производството на разсадъ. Мнозина отъ нашитѣ тютюнопроизводители станаха жертва на едно много лошо тютюнево семе, наричано „гръцко“ или „жълто“ семе (сарж-тохумъ), внесено случайно, а може би и злоумишлено въ страната ни отвънъ. Ако държавата не може да се нагърби сама съ производство или доставка на тютюнево семе, тя може да предвиди за това единъ контролъ, подобенъ на този, който имаме за бубеното семе, като се представи на частни лица свободата да уредятъ и разсадопроизводителни станции, контролирани и материално подпомогнати отъ държавата. Ограничението, споредъ което „приготвянето на разсадъ за тютюнъ е свободно само за тютюнопроизводителитѣ,“ трѣбва да се премахне отъ закона, или да се видоизмѣни въ смисълъ да иматъ това право всички ония, които не сж лишени отъ правото да бждатъ тютюнопроизводители.

Фондътъ за чието учредяване се говори въ предметния законопроектъ, е отъ голѣмо значение и е най-сжщественото и ценно нововъведение въ тоя случай. Но той ще принесе действителна полза, само ако у създателитѣ му и у тѣзи, които ще разполагатъ съ него, има вѣрна и ясна представа за неговото предназначение и начина употреблението му — за онова, което трѣбва да се извърши както по отношение на производството на тютюна, така и по отношение на всичко онова, което обуславя неговия успешенъ пласментъ. Добре би било, ако този проектъ се придружаваше отъ едно макаръ и повърхностно изложение на онова, което се възнамѣрява да се направи, защото не е никакъ чудно, ако и този фондъ има участъта на създадения

по чл. 50 отъ стария законъ (1904 год.) подобенъ Бондъ, който следъ 18 годишно сжществуване, биде внесенъ цѣлия на приходъ въ държавното съкровище, подъ предлогъ, че нищо не било изразходвано отъ него. А не е било изразходвано не защото не е имало нужди, а защото никой не се е интересувалъ да изучи тия нужди и да имъ отговори. Ако държавата действително да направи нѣщо сериозно по тоя въпросъ, облагането на тютюна съ по 10 стотинки на килограмъ ще бжде даже недостатъчно. Въ Гърция за тая целъ се отдѣлятъ до 12 милиона драхми отъ унифицирания данѣкъ върху тютюна, и освенъ задължителния годишенъ данѣкъ, събиранъ отъ търговскитѣ фирми и кооперациитѣ, събиратъ се още и по 20 лепти на всѣка ока тютюнъ, като свръхъ това държавата вписва въ годишния си бюджетъ и други 5 милиона драхми за засилване бюджета на единъ „Централенъ комитетъ покровителствуване на тютюневата търговия“.

Що се отнася, обаче до данѣка „мурурие“ — той е една отживѣлица, която отдавна трѣбваше да се премахне и затова нѣма смисълъ да се иска сега неговото увеличение. Създаденъ на времето, той се е плащалъ отъ производителя и и засѣгалъ общо производениятъ въ страната сурови тютюни, включително и тѣзи, които се изнасятъ, като по размѣра си се е равнявалъ, почти на цѣлата имъ стойностъ — билъ е по 75 ст. на ока. Съ течение на времето, обаче, тоя данѣкъ се е видоизмѣнявалъ, докато най-сетне е останалъ само върху тютюневитѣ фабрики, консомирани въ страната и се плаща отъ фабриканта, въ размѣръ на 40 ст. за килограмъ, при покупката на бандерола.

Това положение прави отъ мурурието данѣкъ, напълно тождестванъ на бандерола: и двата тия данѣка сж държавни, отнасятъ се за едни и сжи тютюни и се събиратъ едновременно и по единъ и сжщъ начинъ — на килограмъ. Така погледнато, сжществуването на тия два еднакви данѣци е вече една безсмислица. Единиятъ тѣхъ, именно мумурието, трѣбва окончателно да се премахне, а пъкъ, ако е нужно да се увеличатъ държавнитѣ приходи отъ тютюна, бандеролниятъ данѣкъ може да се увеличи до желания размѣръ.

Ал. Филиповъ.

Официаленъ отдѣлъ.

Препись.

Върховна
Смѣтна Палата
№ VII—13446
13. XII. 1926 год.
София.

До Министерството на
Вжтрешнитѣ Работи и На-
родното Здраве и
До Министерството на
Народното Просвещение за
сведение.
До Окръжж. Смѣтни Палати.

Съобщавамъ Ви, Господине Председателю, за сведение и изпълнение решението на Общото Събрание на Върховната Смѣтна Палата отъ 11 декемврий

1926 год. протоколъ № 153, точка III.

Върховната Сѣтна Палата, Общо Сѣбрание на отдѣленията ѝ, въ заседа- нието си отъ 11. XII. 1926 год. се зани- ма съ писмото на Паламарската селска община, Поповска околия, подъ № 2805 1926 год. съ следното съдържание:

1) „Сумата постѣпила чрезъ търгъ отъ продажба на общински дворни мѣ- ста влизащи въ чертитъ и регулацион- ния планъ на селото и отчуждени съ зарски указъ следва ли да бѣде раз- прѣделена съгласно чл. 23 отъ закона за измерване и използване на селскитъ и градски мери, както следва: 20% къмъ скотовѣдния фондъ, 40% къмъ училищ- ния фондъ и 40% за въ полза на общи- ната, тъй като чл. 95 буква „а“ отъ за- кона за Народно Просвещение говори, че сумитъ придобити отъ продажбата на находящитъ се край селата и градоветъ общински мери, които общината парце- лира и разпродава за дворни мѣста, об- разуватъ капиталъ на общъ училищенъ фондъ, а чл. 24 буква „а“ отъ закона за подобрене Зем. Произ. и Сп. Пом. Имоти, който е по новъ отъ закона за Народното Просвещение, най-малко 20% отъ евентуалнитъ приходи отъ даденитъ подъ наемъ за разработване или прода- дени части отъ градскитъ и селски мери и пасища (чл. чл. 17, 19 и 23 отъ за- кона за меритъ) образуватъ за подобре- ние на скотовѣдството.

За да се произнесе по тоя въпросъ, Палатата взема предъ видъ:

Споредъ чл. 23 отъ закона за запаз- ване, измерване и използване на селски- тъ и градски мери (измененията му въ Д. В. бр. 96 1912 год.) отъ общинскитъ мери могатъ да се продаватъ парцели за дворни мѣста. 20% отъ полученитъ отъ тѣзи продажби суми отиватъ за фонда за подобрене на скотовѣдството и 40% за постройка на училищни згра- ди или, ако нѣма нужда отъ такива за училищнитъ фондове.

Тези 20% за скотовѣднитъ фондове сѣ предвидени въ чл. 24 буква „а“ отъ закона за подобрене земледѣлското (сто- панство) производство и опазване пол- скитъ имоти.

По буква „б“ на чл. 95 отъ закона за Народното Просвещение, като при- ходъ на училищния фондъ се предвиж- да „отъ продажбата на находящитъ се

край селата и градоветъ общински мери, които общината парцелира и разпрода- ва за дворни мѣста“. Разгледанъ само- стоятелно така дадения текстъ излиза, че всички придобити суми отъ продаж- бата на части отъ общинскитъ мери за дворни мѣста следва да бѣдатъ внасяни въ училищния фондъ, поради което се явява противоречие между цитиранитъ по-горе текстове отъ законитъ, което за- конодателя въроятно не е желалъ да до- пусне, толкозъ по-вече, че закона за подобрене земледѣлското стопанство и опазване полскитъ имоти е по-новъ отъ закона за Народното просвещение, а сѣщото положение (най-малко 20% за скотовѣдния фондъ) се съдържа и въ стария законъ отъ 1922 год. Разглеж- данъ сѣщия текстъ обаче, въ връзка съ чл. 23 отъ закона за меритъ и чл. 24 буква „а“ отъ тая за земледѣлското про- изводство излиза, че употрѣбения из- разъ отъ продажбата на . . . „следва да се разбира оная висота, оная процентъ, упоменатъ въ чл. 23 отъ закона за ме- ритъ, т. е. въ училищния фондъ следва да постѣпятъ 40% отъ сумитъ придо- бититъ отъ продажбата на парцели отъ общинскитъ мѣри, най-малко 20% за скотовѣдния фондъ, а останалото за въ полза на общината. Това е правилното, по самитъ текстове и въ разума на са- митъ закони тълкувание на поменатитъ членове.

По тия съображения, Върховната Сѣтна Палата

Р Е Ш И :

Сумитъ, придобити отъ продажбата на парцели за дворни мѣста отъ общи- нскитъ мери слѣдва да бѣдатъ разпре- делени както следва: най-малко, 20% за скотовѣдния фондъ, 40% за училищния фондъ, а останалата сума за въ полза на общината.

Това решение да се съобщи на Ми- нистерството на Народното Просвеще- ние и на Вътрешнитъ Работи и Народ- ното Здраве за сведение, а на Окръж. сѣтни палати за сведение и изпълнение.

Председателъ: (п) Геннадиевъ

Секретаръ: (п) Шалварджиевъ

Вѣрно, При Шумен. Окр. См. Палата,

Секретаръ:

Вх. № 20423/1926 г.

Надписъ върху писмото на Овчаровското селско общинско управление, Шуменска околия, под № 1605 отъ 1 ноемврий 1926 г., съ което запитва: длъжна ли е общината да заплати 10000 лева обезщетение съгласно чл. чл. 9 и 17 отъ закона за ограничение кражбитъ, грабежитъ, убийствата и пр., на наследниците на убитото лице въ района на общината, когато убиецътъ билъ заловенъ и подведенъ по чл. 214 ал. II отъ наказателния законъ.

Върховната смѣтна палата, въ общо събрание на отдѣленията си, въ заседание отъ 2 декемврий 1926 г., като има предвидъ наредбата на чл. 10 отъ закона за ограничение на кражбитъ, грабежитъ, убийствата, тежкитъ телесни повреди и палежитъ,

Р Е Ш И:

Общината е длъжна да изплати обезщетението, предвидено въ чл. 9 отъ закона за ограничение кражбитъ, убийствата, грабежитъ и пр., а щомъ като убиецътъ е заловенъ, кметътъ е длъженъ пъкъ, да предяви противъ него граждански искъ за изразходванитъ суми.

Председателъ: (п) Геннадиевъ.

Секретаръ: (п) Б. Шалварджиевъ

Вх. № 19869/1926 г.

Надписъ върху писмото на Чамурненското училищно настоятелство, Провадийска околия, № 33 отъ 25 октомврий 1926 г. съ което запитва за следното, по п. а на § 23 на т. г. училищень бюджетъ „постройка“ на ново училищно помещение“ е утвърденъ кредитъ 8000 лева, училищното настоятелство при гласуване на бюджета е вписало тая сума въ п. „б“ на сѣщия параграфъ, обаче, Варненската окръжна постоянна комисия, при утвърждаване на бюджета е вписала сѣщата сума въ п. „а“. Тѣй като училищното ни помещение е на доискарване, нуждни сѣ разходи само отъ такова естество. Съ прот. № 9/14 отъ 14 септемврий 1926 г. училищното настоятелство поискало отъ окръжната постоянна комисия прехвърлянето на кредита 8000 лева отъ п. „а“ въ п. „б“, тѣй като запазенія фондъ е ан-

гажиранъ за усиляване други параграфи, обаче, Варненската окръжна постоянна комисия съ пост. № 143/4 отъ 29 IX н. г. не утвърдила искането на училищното настоятелство, като се придържа въ § 83 отъ правилника за училищнитъ настоятелства и чл. 40 отъ закона за Б. О. П. затова: права ли е окръжната постоянна комисия и ще бжде ли начетенъ касиера ако изразходва сумата за нужди по буква „б“, макаръ кредита да е предвиденъ по буква „а“.

Върховната смѣтна палата, въ общо събрание на отдѣленията си, въ заседание отъ 8 декемврий 1926 година,

Р Е Ш И:

Да се съобщи на Чамурненското училищно настоятелство, Провадийска околия, че отъ кредита по § 23 п. „а“ на училищния бюджетъ за настоящата 1926/27 финансова година, предназначенъ за „постройка на училище“ може да се прави разходи на нуждитъ, за които е предвиденъ кредитъ по буква „б“ на сѣщия параграфъ, именно „доизкарване на училището“, безъ да има нужда да се прехвърля кредита отъ буква „а“ къмъ буква „б“, понеже разходите сѣ однородни и кредититъ сѣ предназначени за една и сѣща цель.

Председателъ: (п) Геннадиевъ

Секретаръ: (п) Б. Шалварджиевъ

Вх. № 20419/1926 г.

Надписъ върху писмото на Енджекьойското селско общинско управление под № 2881 отъ 2 ноемврий 1926 г., Шуменска околия, съ което запитва: сумата 40% отъ стойността на продаденитъ дворни мѣста само за българското училище въ с. Ендже ще се внесе или и за турскитъ училища въ сѣщото село. Отъ сѣщата сума следва ли да се даде на другитъ училища, български и турски, въ сѣставнитъ села на Енджекьойската община.

Настоящето се изпраща на Министерството на Народното просвѣщение, отделение за фондоветъ на разпореждане.

На Върховната смѣтна палата

Председателъ: (п) Не се чете
Началникъ на службата: (п) А. Кировъ

1) Процентътъ 40% отъ сумитѣ, постъпили отъ продажба на мера за дворни мѣста, се внася въ фонда на мѣстното народно училище. Мѣстнитѣ частни училища не се ползватъ отъ тия суми.

2) Сѣщиятъ процентъ се внася само въ училищния фондъ на заселището, въ землището на което продадената мѣра, Ако общината е съставна, училищата въ другитѣ заселищане получаватъ нищо отъ сумитѣ, за които е дума (чл. 95, буква а отъ закона за Народно просвѣщение).

3) Ако продадената мера се е намирала въ общо ползуване между нѣколко села, безразлично отъ една или отъ отдѣлни общини, процентътъ се подѣля между заселищата, които общо сѣ ползвали продадената мера.

Главенъ секретаръ: (п) Ал. Радославовъ
Н-никъ на отдѣленето
за основ. у-ща: (п) Не се чете

Окръжно.

Варненска
Окр. Пост. Комасия № 4922
28. XII. 1926 год. До Г. Г. Председателитѣ на Училищата въ Варненския окръгъ.

Съ писмо отъ 28 Юний 1926 год., Редакцията на в. „Спортъ“—София, въ стремлението си да популяризира голѣмото значение отъ родния спортъ, ни моли да препоръчаме въпросния вестникъ за читалищата въ окръга.

Постоянната Комисия прецѣнявайки правилно голѣмото значение на спорта за физическото и духовно закрепване на младежта, препоръчва да се абониратъ всички читалища въ окръга за вестникъ „Спортъ“.

Абониранieto става направо въ редакцията ул. „Чаталджа № 3 — София.

Председателъ: М. Бояджиевъ

Окр. Бирникъ: Г. Атанасовъ

ХРОНИКА.

Министерътъ на финанситѣ г-нъ Молловъ е започналъ проучванията на новия законопроектъ за измѣнение и допълнение на закона за акцизитѣ, който предвижда намаление на акциза на виното отъ тазгодишното производство 75 ст. на 50 ст. на литъръ.

Управителниятъ съветъ на Съюза на производителнитѣ кооперации е излъзълъ съ едно изложение до Българската централна кооперативна банка, въ което, като описва плачевното положение на производителнитѣ кооперации въ страната, поради общата стопанска криза, моли Б. Ц. К. Банка да подкрепи производителитѣ чрезъ съответенъ кредитъ.

Съюзътъ на земледѣлскитѣ кооперации съ съдействието на Бѣлг. Земл. банка е постигналъ споразумение съ ньюйоркската фирма Стандартъ Ойлъ Компани, за доставката на петролъ за кооперациитѣ и районнитѣ съюзи.

По сведения отъ нашитѣ стокови борси, въ последно време се очертава една слаба тенденция за покачване ценитѣ на зърнени храни.

Съюзътъ на популярнитѣ банки у насъ е приетъ за членъ на Международния кооперативенъ съюзъ.

Поради многото материалъ, не можа да се помѣсти въ настоящия брой отдѣла „Стопански въпроси.“

Русларско селско общин. Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1872.

с. Русларъ, 24 Декемврий 1926 г.

Обявява се, че подъ надзора на общината се намира единъ безстопански конь „Юва“, 8 годишенъ косъмъ черъ-кестенявъ, съ особени белези: космитѣ на опашката отрезани, на левата страна на шията горено.

Ако стопанина въ разстояние на 41 день, считано отъ 14 того не се яви и си го получи, ще бжде продаденъ на публиченъ търгъ въ полза за общината.

1—144—1 Председателъ: С. Стояновъ
Секр.-Бирникъ: Ив. Атанасовъ